

Асиметрія печалі

Олег Гончаренко

(за картиною Тетяни Полещук)

Яке страшне це відчуття нове –
коли усе, як в сні страшному сниться,
коли усе у пам'яті пливе –
всі образи, всі обрії і лиця!
Вже третій рік, як одірвали Крим,
і він поплив, гойдаючись на хвилі,
в безмежжя, де у хмарах гавкав грім,
у далечі, від жаху посивілі.
В ефірі знову ожили жалі...
Я зрозумів, угибнувши у горе,
чому був-тік годинник у Далі,
в мінливого, як море, Сальвадора!
Розмились карби і Добра, і Зла...
Світ ідеали вічні розбазарив...
Реальність потекла у дзеркала...
Прийшли часи страшних інсультних марев...
Проте не жду я фатуму кінця
і вірую у видива яскраві:
передчуваю Віщого Творця,
що все-таки проявиться у Яві,
що звільнить Крим від болю і зажур,
які його жінкам не притаманні,
роздмухає ще сонця контражур
і вирівняє ракурси сприймання...